

Türkler ve İslâmiyet (Kur'an ve Sünnette Millet ve Milliyet)

Turks and Islam (Nation and Nationality in Qur'an and Sunnah)

Ahmet Rifat GÜZEY *

Öz:

Sosyal anlamdaki temelleri açısından İslâm-Kur'an ve Resûlullah ırkçılığı reddeder. Şüphesiz bugünkü İslâm âleminde var olan yeni fikirlerin birçoğu gibi ırkçılıkla ilgili kanaatlerin önemli bir bölümü de eksik bilgilenme ve sonucundaki hatalı düşüncelerin ürünüdür. Buna rağmen gelişmiş ülke ve toplumların tamamına yakınında çok sert ve hatta taassup-vâri bir ırkçılığın bulunduğu da şahit olmaktadır. Yüzeysel anlayış ve yaklaşımlardan kaynaklanan bu görüş maalesef toplumları acı bir sonuca doğru hızla sürüklemiştir. Böylece Milletler mesut ve rahat olabilmeye uğruna bencilliklerini, taassuplarını, gasp ve baskıya olan fitrî eğilimlerini geliştirdiler. Fakat bunu da haklı bir davranış ve tarz olarak kabul ettirebilmek için "cemiyetin refahı adına" yapılması tezini öne sürdüler. Sonuçta aynı soydan olanlar arasında cinayet sayılabilecek davranışlar, farklı ırka mensup insanlar üzerinde uygulanınca fazilet oluverdi. Bu durumun en acı örneğini I. Dünya savaşı öncesi ve sonrasında Türk Milleti yaşadı. Aslında medeniyet, fevkalade gelişmiş bir sanatın harikulade bir eseri olmalıyken, insanları acımasız katliamlara ve vahşete maruz bırakıverdi. Çünkü doz iyi ayarlanmıyor ve üstün ırk tecellileri ön plana

* Kastamonu Üniversitesi Eğitim Fakültesi, Sosyal Bilimler ve Türkçe Bölümü, Sosyal Bilgiler Öğretmenliği Anabilim Dalı, Kastamonu. aguzey@kastamonu.edu.tr, <https://orcid.org/0000-0003-0931-886X>

çıkarılıyordu. Eğer Asr-ı Saadet bilinse ve ondan ilhamını alan Endülüs-Karahanlı-Selçuklu-Osmanlı gibi medeniyetlerden yola çıkılıyorsa durum farklı olacaktı.

Geçmişte hemen her yörede birtakım odakların acımasız ve saldırgan tavırları, millet ve milliyet duygusuna hassasiyetle bağlı olup, hayatını bu uğurda düzenleyen insanlara karşı insafsızca birtakım itham ve saldırıda bulunanlar olmuştur. Bu saldırganların haklılıklarını öne çıkarabilmek adına idealist insanları toplum gözünde küçük düşürmek için, onları faşizm ve ırkçılık iddialarıyla yaftaladılar. “**Milliyetçiliği**” ırkçılıkla aynı kefeye koydukları ve bu konuda kendilerini haklı çıkarabilmek maksadıyla, Sahih-i Müslim’de geçen ve ileride de temas edeceğimiz bir Hadis-i Şerifte Resûlullah’ın kullandığı “**asabiyet**” kelimesinin anlamını, hadisin devamında bizzat Peygamber Efendimizin açıklamış olmasına rağmen görmezden gelerek veya kasten “**ırkçılık**” anlamı verme gaflet ve hıyanetinde bulunarak, meşru bir değer olan **milliyetçiliği** insanlığın gözünden düşürmeye çalıştıkları bilinen bir durumdur. Fakat bu acımasız gurupların ölesiye savundukları ve sığındıkları dayanaklarının çoğu günümüz dünyasında iflas ettiği için, sonunda kendilerinin de günümüzün yükselen değeri olan milliyetçilik ilkesine şaşılabilecek bir şekilde sarılmaya yöneldikleri görülmektedir. Artık onlara göre de ırkçılıktan mühlhem olmayan milliyetçilik 21. Asrın idealidir.

Buna rağmen yine de eski inat ve iddialarına ısrarla bağlı olan bir kısım grupların, hâlâ milliyetçilik idealine ırkçılık ithamıyla saldırıda bulunduğu şahit olmaktayız ve olacağız. Ancak gün gelip bu gruplarında kalp gözlerinin açılarak, güneşi balçıkla sıvama misali bağlı oldukları düşüncelerin tutarsızlığına kanaat getirecekleri bizim inancımızdır.

Anahtar sözcükler; *Kavim, Vatan, Millet, Milliyet, İslâm, Türk, Kur’an, Hadis, Resûlullah.*

Abstract:

It would not be possible to lead in without first pointing out that Islam, the Holly Koran and our Master the Prophet (PBUH) reject racism with regard to its social basis. Beyond any doubt, like many of the current views in today’s Islamic world, a major part of beliefs on racism result from misinformation which eventually leads to defective opinion. However, we frequently witness a very definite, even fanaticesque racism in almost all developed countries and societies. This judgement originating from superficial understanding and attitudes unfortunately lead societies rapidly into a tragic end. As a consequence, nations developed inherent tendencies to selfishness, fanaticism, seizure and oppression in order to feel comfortable. Therefore, they came up with the thesis, for the sake of public welfare, to justify this opinion. Consequently, acts which are to be regarded as a murder within the members of same lineage have become virtues when committed over the people from different races. Turkish Nation suffered a worst example of this just before and after World War I. Civilization, whilst supposed to be an art piece

of extraordinary craft, exposed humankind to massacres and savageness due to an overdose of racist manifestation. This situation would have completely been different if Golden Age and the civilizations that were inspired by it had been examined well and taken as a model.

In the past, almost in every territory, some sort of insensible accusation and offensive attitude from certain power groups took place against people who organized their life according to nation/nationality consciousness. Idealist people were labeled as fascists and racists in order to make them lose favor within the society and to justify these assaulters. It is well known that they put nationalism and racism in the same equation in the name of self-justification by regarding a hadith which is mentioned in Sahih-i Muslim as an evidence and taking the word 'irascibility' as a synonym for 'racism' to discredit a true value, 'nationalism'. However, they surprisingly started to stick to nationalism heart and soul due to collapse of almost all arguments they defended and sheltered till today. Eventually nationalism, which has not been inspired from racism, is the social ideal for the 21st century.

We still do and will witness attacks of certain groups on nationalism with the accusation of racism. We have a strong faith in that the truth cannot be hidden forever and that they will have their eyes of heart be opened and be convinced of their inconsistencies..

Keywords: *Tribe, Country, Nation, Nationality, Islam, Turk, Koran, Hadith, The Messenger Of Allah.*

Giriş

Tefsir çalışmaları sonucu yazılan kitapların bazıları Kur'an-ı Kerim'de geçen "**Kavim**" kelimesinin tespit ve açıklamalarına yer vermiştir. Bu araştırmalardan birinde kavim kelimesi hakkında şu açıklamalara rastlıyoruz; "**Kur'an da Nisa Suresi 34 ve Hucurat Suresi 11 ayetler dışında 206 yerde 'kadın ve erkek topluluğudur ki, bu topluluktaki fertler arasında kan-nesep ve ictimai bağ buluna.'**" (Endülüsî: II/271)

Bu açıklamadan da hareket etsek bizim ifademizle **Millet**, Kur'anî ifade ile **Kavmin** görmezden gelinmesi mümkün olmayan bir hakikat olarak karşımızdadır. Hal böyle iken Kastamonu'lu Muhammed Feyzi Şalloğlu'nun 'Milliyetçiliğin Kur'anî olduğu doğrultusunda yaptığı şu açıklamaların çok isabetli olduğunu söylememiz gayet tabiidir; '**İnsanın sosyal hayatta kabulü Ruhü-Cesedi ve kılığıyladır. Kendisi çevresinin tercihi doğrultusunda üzerinde giysileri olmadan toplum içine çıkamaz. Yine insan sosyal çevresindeki etkinliklerini vücut varlık ve dinamizmi ile gerçekleştirir. Bu sayede çalışmalar yapar ve çevresiyle iletişim kurar. Bedeni insanın en değerli diğer varlığıdır. Giysileri olmasa bedeni, bedeni olmasa giysileri bir anlam ifade etmez. Fakat bu ikisinden de önemli ve değerli olan ruhudur. Ruh cevherinden mahrum olan beden, hayatiyet özellikleri olmadığı için ölüdür. O ceset kısa bir süre-**

de çevre faktörlerin tesiriyle çürümeye başlayacağı için elbiselerinden soyularak, toplumdun uzaklaştırılarak toprağa defnedilir. Ceset olmadan ruhun da toplum içinde hiçbir işlevi söz konusu olamaz. **Elbise-vücut ve ruh** üçlüsü beraber olduklarında sosyal hayatın bir parçası olarak varlığını devam ettirebilir. Elbisesiz kişi topluma çıkamaz. Bedensiz ruh toplum hayatında bir işlev yürütemez. Ruhsuz beden ise hiçbir etkinliği söz konusu olamaz. Ruhun bedenden önemli olduğunda ısrar edenlere müfessirler **“Kime uzun ömür verirse, biz onun gelişmesini tersine çeviririz. Güç ve kuvvetini alarak zaafiyete düşürürüz. Hâlâ eşyanın hakikatini, Allah’ın kâinata koyduğu düzeni kavrayarak akıllanmayacaklar mı?”** (Kur’an, ‘Yasin’: 36/68) ayetiyle cevap vermişlerdir. Bu ayetin açıklamasında İslâm İlim adamları, ruh ile ceset arasındaki ilişkiyi, elektrik ile elektronik eşya arasındaki bağa benzetmişlerdir. Nasıl ki elektrik enerjisi olmadan buzdolabı soğutmuyor, çamaşır makinası işe yaramıyorsa; Elektronik eşyalar olmadan da elektrik enerjisinin bir anlamı kalmıyor. (Yıldırım: 10/5064)

Bu konuda merhum Hocam Muhammed Feyzi Efendinin çarpıcı bir açıklamasını da örnek olarak vermeliyim: **“Allah bir çekirdeğin içine nice âlemler gizlemiştir. Şeftalinin çekirdeğini uygun olan yörede ve mevsimi gelince toprağa gömersin. Zaman ve şartlarla o çekirdek filizlenir, dallanır ve ağaç olur. O ağacı, dalları, çiçek ve meyvelerini her şeyin yaratıcısı olan yüce Allah küçücük çekirdeğin içine gizlemiştir. Çekirdeğe bakarsan onların hiçbirini göremezsin. O çekirdeğin içindeki ‘öz’, onun rûhudur. O özü koruyan kabuk ise görünen bedendir. Bizim milliyetimizin ruhumuzu koruduğu gibi, çekirdeğin kabuğu da özünü korur. Böceklere yem olmasın, nem ve su çürütmesin, soğuk dondurup-güneş kavurmasın diye. Toprak ise çekirdeğin vatanıdır. Vatan olmaz ise hayatiyet bir işe yaramaz. Hattâ kabuğun içine gizlenmiş o özü, kabuğundan çıkartarak dışarı alıp, sadece onu toprağa diksek ağaç elde edemeyiz. Öz kurt ve böceklere yem olur. Nem ve su onu çürütür.”**

Bu şeftali çekirdeği örneğinde olduğu gibi beden-ruh ve vatanımızla çekirdeğin kabuğu, özü ve yaşayıp verimli olabileceği toprak ile öylesine benzeşiyoruz ki, özü kabuğundan çıkarıp toprağa koyduğumuzda kurt ve böceklere yem olup, nem ve suyun çürütmesine maruz kalıyorsa, bizim de öz ve ruhumuz olan iman-inanç ve değerlerimiz de millet ve milliyetimiz olmayınca zararlıların yemi olmaktan kurtulamayız. Günümüzde bunun acı örneklerini öylesine sıklıkla yaşadık ve halen yaşamaktayız.

Ayrıca İslâm inancının sosyal değerleri açısından bakıldığında, her Müslüman soyunu bilmek ve nesebini sahiplenmek zorundadır. Çünkü nesebin reddi ve Müslümanın kendini bir başkasına nispeti haramdır. (Canan: XVI/408) İslâm’a göre bir Müslümanın asıl atası varken, bir başkasını atası ilan etmesi ve bunu bilerek (kasten) yapması halinde Cennet nimetlerinden mahrum kalacağı bildirilmiştir. (Canan: XV/122)

Kur’an a göre; **“Allah...evlatlıklarımızı, oğullarımız hükmünde kılmamıştır. Bunlar sizlerin ağzındaki anlamsız sözlerden ibarettir.”** (Kur’an, ‘Ahzab’: 33/4)

şeklindeki ifade, kardeşin ve evladın ne olduğunu açıklar mahiyettedir. **“Bir kavimde kız kardeşin oğlu kendi nefislerindedir.”** (Canan: XV/123) ve **“Bir kimse kendini azad edenlerin izni olmadan bir kavmi veli kabullense Allah’ın, melekelerin ve (bütün insanların) laneti üzerine olsun. Allah ondan ne bir farz ve ne de bir nafîle kabul eder.”** (Canan: XV/129) şeklindeki ifadelerle nesebin korunması önemli bir ilke olarak vurgulanmıştır.

Bu konuda son olarak Resûlullah’ın kendi nesebinin nezahetine sıkça temas ettiği doğrultusundaki şu örneği aktarabiliriz; **“Biz, Beni Nadir ibni Kinanedeniz. (Resûlullah’ın 21. Göbekten dedesi) Anamızı iffetsizlikle itham etmez ve babalarımıza nisbetlerimizi reddetmeyiz.”** (Canan: XVII/324) İslâm’da birçok fıkhi hükümün nesebe bağlı oluşu mensubiyetini değiştiren ya da reddedene hadd-i kazf (80 değnek) cezasının uygulanması da ifadelerimizi te’yid eder mahiyettedir. (Canan: XVII/326) Madem üçü de bir arada olmadan işler yürütülemiyor, **Vatan-Millet ve İslâm için** aynı ilişkinin kaçınılmaz olduğu görülecektir. **Vatan=elbise, Millet=beden, İslam=ruh.** Böylece anlaşılıyor ki, vatan bizim insanlık âlemindeki elbisemiz, Türklüğümüz vatan elbisesi içindeki bedenimiz, İslâm ise o bedene hayat ve can veren cevherimizdir. **“Vatan sevgisi imandandır”** şeklindeki ifadenin hadis olduğunu kabul edenler yanında, reddedenler de vardır. Ancak Aclûnî’nin ifadesine göre bu cümle hadis ıstılahlarına uygundur. (Aclûnî, I/413) Tarih bize göstermektedir ki vatansız olan topluluklar bugünde dâhil kayıt dışı muamele görmeye mahkûm olmaktadır. Allah Yoluna hizmet hedeflerindeki samimiyet ve fedakârlıklarına rağmen Türk Cihan Devletimizin mensupları en büyük ihaneti, **“Teb’ay-ı Sadıka”** dedikleri Ermeniler dışında, aynı dine mensup olan farklı kavimlerin insanlarından görmüşlerdir. Prof. Dr. Yavuz Ercan’ın belirttiği gibi, cizye **“Sonucu bakımından zimmîler lehine mukayese kabul etmez bir avantaj sağladığı ve sosyal anlamda hiçbir baskı yapılmadığı halde durum hep böyle tecelli etmiştir.”** (Ercan: 68, 121). Nitekim Osmanlı Devleti’nde ehl-i zimmet (cizye vermekle yükümlü olan Gayr-i Müslim halk) her türlü tehlike ve gelir getirmeyen görevlerden korunmuş olarak büyük bir güven içinde her türlü ticaret ve sanatla uğraşmış, tütün ve içki ticareti ile bankacılık gibi Müslüman teb’anın yasaklı olduğu ama bolca tüketip kullandığı alanlarda devletin iktisâdi hayatını hemen hemen bütünüyle ele geçirmiştir.” Öte yandan, bir iki ayırık durum dışında, ele geçirilen ülkelerde halkın topluca İslâmiyet’i benimsedikleri de görülmemektedir.

Üstün Olan Kim?

Bediüzzaman Said Nursi’nin bu konudaki şahsi ifadeleri ne kadar anlamlıdır: **“İslâmiyet ordularının en kahramanı Türkler olduğundan, meslek-i Kur’aniyyem cihetiyle Türk’leri sevmek ve taraftar olmak kudsî hizmetimin muktezası olduğundan, bana Kürt diyen ve kendini milliyetperver gösteren adamların bini kadar Türk milletine hizmet ettiğimi, hakikî ve civanmert bin Türk gençlerini işhâd edebilirim.”** (Bediüzzaman, !Eskişehir Hayatı: 162) **“...Onun için şu zamanda hayat-ı ictimaiyye ile meşgul olanlara ‘milliyet fikrini bırakın’ deni-**

lemez.” (Bediüzzaman: ‘26. Mektup’ 3. Mesele) Yine bir başka ifadesinde müspet milliyeti sosyal hayatın bir ihtiyacı olarak görmekte ve dayanışmaya sebep olur demektedir. (Bediüzzaman: ‘Cevap veriyor’ 50) Esasen Resûlullah “**Sizin hayırlınız günah işlemediği müddetçe aşiretini müdafaa edendir.**” (Sünen, 17) ifadele-riyle müsbet anlamda milliyetçiliği teşvik etmektedir. Rasûlullah (s.a.s.)’a soruldu: “**Kişinin soyunu, sülâlesini (kavmini, ulusunu) sevmesi asabiyet (kavmiyetçilik, ırkçılık) sayılır mı?**” Hz. Peygamber “**hayır**” diye cevap verdi: Ama hadisin devamında yaptığı şu açıklamayı da unutmamak gerekir; “**Kim kavmine haksız bir işte yardım ederse kuyuya düşmüş deve gibidir ki, kuyruğundan çekilip çıkartılsın.**” (Müsned: 4/107, 160; Sünen: Fiten 7, hadis no: 3949)

Şurası iyi bilinmelidir ki biz Millet esası üzerine kurulu bir cemiyetiz. Millet esası üzerine kurulan bir cemaatin yükselmesi, ferden ilerlemesine bağlı olduğu da bir gerçektir. İslam anlayışı da evvela Müslümanın ferden ilerlemesini tavsiye eder. Ayrıca Kur’an ile inanç sahipleri Allah’a bağlılık konusunda başlatılan bir olimpiyatın şampiyonu olma mücadelesi vermektedirler. “**Hanginizin daha güzel, daha değerli, devamlı bilinçli ameller işleyeceğini, işini daha güzel yapacağını denemek için dünyada ölümü, dünyada ve âhirette hayatı yaratan Allah’tır. O kudretlidir, hükümandır, salih amel işleyenleri koruma kalkanına alır, çok bağışlayıcıdır.**” (Kur’an ‘Mülk’: 67/2) Tebliği ilkesi ile ilgili olan bu durum, İslâm’ın temelindeki zekâtın verilmiş silsilesiyle ilgili ayetlere bakıldığında da görülür ve şahsi mülkiyet ile ilgili dağıtımlarda yakın akrabadan başlanması esas alınır. “**Sen önce aşiretinden akrabaları uyar**” (Kur’an ‘Şuara’: 26/214) Resûlullah Efendimiz de bu doğrultuda akrabalarına, “**Sizden akrabalık sevgisinden başka karışıklık istemiyorum**” (Kur’an ‘Şura’: 42/23) cevabını vermiştir. Yine başka bir ayette “**Kur’anla önce kendi karyeni ve çevresini uyar**” (Kur’an ‘Şura’: 42/7-‘En’am: 92) denildikten sonraki ayetlerde artık, “**Ey Habibim! De ki; Ben sizin hepinizin Elçisiyim.**” (Kur’an ‘Araf’: 7/158) İslâm, insanlar arasında mevcut olan ırk ve menş’ farklılıklarına ehemmiyet vermeyerek, insanı ırka bağlı bir unsur değil sosyal ve siyasi değere sahip en değerli varlık olarak ele aldığını göstermektedir. İslâm’ın ferdi, sosyal ve siyasi bir unsur olarak kabul etmesi, **milliyeti** istediğini ve kabul ettiğini de gösterir. Zira millet, birbiriyle kaynaşabilen birtakım sosyal ve siyasi unsurların birleşmesiyle oluşabilir. Bu unsurlar, uzun müddet beraber yaşamış, aynı kültürü paylaşmış, ufak tefek yöresel farklılıklarına rağmen lisanen anlaşabilen, genelde etkilenimleri ve tepkileri aynı olan, edebiyat ve sanat müşterekleri bir olan toplumun adıdır. Öteki insan topluluklarından ise, ahlâk-kültür ve ruh değerleriyle ayrılmış fertlerden meydana gelir. İslâm değer ve esaslarının milliyeti inkâr ettiği ve zayıflattığı doğrultusunda bir iddiada bulunmak, İslâm inanç ve değerleriyle asla bağdaşmaz.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, hem İslâmî inanç ve anlayışımız ve hem de insani anlayışımız gereği insanlar arasında bir üstünlükten bahsetmek asla söz konusu değildir. Türk Milletinin de, hiçbir zorlama olmadan topluca İslâm’ı kabulleri ve tarihleri boyunca inançlarına bütün diğer milletlerden daha fazla değer vererek cansiperane bir mücadele ile medeniyetler kurmaları, dünya tarihinde başka hiçbir

millete nasip olmamıştır. (Dağ-Şener, 37, 98-100) Bu eşsiz fedakârlığın devamında Türk milleti yüce ve yüceltici İslâm davasının sancaktarlık görevini de üstlenerek asırlar boyu inançlarını kıtadan kıtaya şeref, şan ve tevazu ile taşımışlardır. Şüphesiz bu durum Allah'ın sadece Türklere bahsettiği bir hediyesidir. Ahmet Ziyaeddin Gümüşhanelinin Hadis Ansiklopedisinde gördüğümüz Resûlullah a ait bir ifade bunu teyit etmektedir bu hadise göre “ Hıfz (kavrama kabiliyeti) 10 kısma ayrılmıştır. 9 u Türkler de, 1 i diğer insanlardadır...” (Râmûz: II- 972/4140)

Tarih boyunca Türkler, insanlığı karanlıklara sürükleyen İslâm dışı bütün gelişmelere karşı daima caydırıcı bir güç olmuşlar ve bunun yerine huzur verici, adil bir medeniyeti yeryüzüne yayma konusunda fedakâr bir çaba göstermişlerdir. Bu nedenle İslâm âlimlerinden bazıları Türklere “*elmas kılıç*” deyimini atfetmişlerdir. Bu yaklaşım Resûlullah (SAV) Efendimizin, “*Allah-u Teâlâ Kuran ile defetmediği bazı fenalıkları kılıçla defeder.*” (Hak dini Kuran dili: II / 690) şeklindeki Hadis-i Şerifleri ile de teyit olunmuştur.

Allah'ın Türk milletine emanet ettiği ilahi görevin tekrar geri alması ihtimalinden çekinen ecdadımız bu konuda çok daha hassas davranmaya özen göstermişlerdir. Bu konuda Kuran-ı Kerim, “*Hepiniz iman edipte, hicret ve sizinle beraber çalışanlara gelince; onlarda sizdendir. Fakat hısm, akraba ve soydaşlar Allah'ın kitabınca birbirine daha yakındır. Allah her şeyi hakkıyla bilendir.*” (Kuran ‘Ah-zab’: 33/6) ayetinin manası doğrultusunda öncelikle mücadelede milli bir dayanışma göstermeyi tercih etmişler ve “*Ey hainleri müdafaa edenler. İşte siz kendilerini aldatan, nefislerine ihanet edenlersiniz.*” (Elmalı: III /1461) ayeti doğrultusunda da kendilerinden gibi görünüp de düşmanlarına karşı soy bağı olması dolayısıyla yakınlaşma ihtimali olanlara karşıda dikkatli olmaya özen göstermişlerdir.

Türk milleti esas itibariyle tarih boyunca yüce bir idealin temsilcisi olarak hükümlerlik mücadelesi verme peşinde bulunmuştur. Bu yapı ecdadımızın reaksiyoner değil daha çok aksiyoner bir yapıda olduğunu göstermesi açısından önem arz eder. Bu nedenle Kur'an-ı Kerim'deki “Ey iman edenler, içinizdekilerden kim dininden dönerse, Allah öyle bir kavim gönderir ki onlar müminlere karşı alçakgönüllü, kâfirlere karşı onurlu, Allah'ın kendilerini sevdiği ve onların da Allah'ı sevdiği, Allah yolunda savaştan ve kınayanın kınamasından korkmayan bir kavimdir.” (Kur'an 'Maide': 5/54) ayet-i kerimenin Türk kavmine atfen inzal edildiği Vali Mehmet Efendi ve Bediüzzaman Said Nursi gibi âlimler tarafından ısrarla gündeme getirilmiştir. Hatta Bediüzzaman “Müspet milliyet, hayat-ı ictimayenin ihtiyacı dâhilisinden ileri geliyor; teavüne ve tesanüde sebeptir. Menfaatli bir kuvvet temin eder. Uhuvvet-i İslimiye'yi daha ziyade teyit edecek bir vasıta olur “*Şu müspet fikri millet İslamiyet'e hadim olmalı, kale olmalı, zırh olmalı. Ama yerine geçmemeli. Çünkü İslâmiyet'in verdiği uhuvvet içinde bin uhuvvet var. Âlem-i Beka' da ve Âlem-i Berzah' ta o uhuvvet kalıyor. Onun için uhuvvet-i milliye ne kadar kavi olsa, onun bir perdesi hükmüne geçebilir. Yoksa onu onun yerine ikame etmek, aynı kalenin taşlarını kale içindeki elmas hazinesinin yerine koyup, o elmasları dışarı atmak nev'inden ahmakça bir cinayettir.*”

İşte ey ehli Kuran olan şu vatanın evlatları! 600 sene değil belki Abbasiler zamanından beri 1000 senedir Kuran-ı Hakîm'in bayraktarı olarak bütün cihana karşı meydan okuyup, Kuran'ı ilan etmişsiniz. Milliyetinizi Kuran'a ve İslamiyet'e kale yaptınız. Bütün dünyayı susturdunuz. Müthiş hücumları def ettiniz ve Maide suresinin 54. Ayetine güzel bir muhatap oldunuz. Şimdi Avrupa'nın ve batı hayranı münaflıkların oyunlarına gelip bu ayetin evvelindeki hitaba muhatap olmaktan çekinmelisiniz ve korkmalısınız. Dikkat edilmesi gereken önemli bir hal şudur ki Türk milleti, Müslüman topluluklar içinde en kalabalık olduğu halde, dünyanın her tarafında olan Türkler ise Müslümandır. Diğer milletler gibi gayri müslim ya da Müslim olarak ikiye ayrılmamışlardır. Nerede Türk varsa o Müslümandır. Müslümanlıktan çıkan veya Müslüman olmayan Türkler genellikle Türklüklerini de unutmuşlardır. Macarlar gibi. Hâlbuki diğer milletlerden Müslüman ya da Müslüman olmayan çok insan vardır "Ey Türk kardeş sen kendine dikkat et senin milliyetin senin milliyetin İslamiyet ile öylesine bütünleşmiş ki, ondan ayrılman mümkün değil. Ayrılırsan mahvolursun! Bütün senin mazindeki iftihar tabloların İslamiyet'in defterine geçmiş bu tablolar yeryüzünde hiçbir kuvvetle silinmediği halde sen şeytanların vesveseleri ve hileleriyle o iftihar tablolarını hayatından ve kalbinden silme!" (Mektûbat: '26. Mektup' 4. Mesele).

Şüphesiz bizler hiçbir milletin değerine karşı üstünlüğünün bulunmayacağını ve Hucurat suresindeki 13. ayet doğrultusunda "**En üstün olanın Allah'tan en çok sakınan**" olacağını bilen ve buna inanan insanlarız. Şüphesiz tarihi süreç içerisinde hiç puta tapmayan tek kavim olan Türk milletinin İslâm dinine yaptıkları hizmetleri, sadece Kurtuluş Savaşında verdikleri şehitlerinin sayısı itibarıyla bile, bütün diğer milletlerin İslâm adına tarihleri boyunca verdikleri şehit sayısından daha fazla olması yanında, ehli-sünnete olan bağlılıkları noktasında da ne kadar ileri oldukları konusu gerek yönetenleri ve gerekse yönetilenleriyle ortadadır. Gayet tabii ki her devirde Türkler Kuran'a, Peygambere, Ehl-i Beyte ve Ashaba karşı büyük bir saygı beslemişlerdir. Cengiz Han bile bir din tercihi olmamasına rağmen "**Ali bin Ebî Talib ahfadına herhangi bir şekilde vergi ve rüsum mükellefiyeti yükletilmesini men etmiştir. Keza fakirlerden, Kur'an hafızlarından, fakihlerden, tabiblerden, ulema ve hayatını ibadete ayırmış zahitlerden, müezzin ve ölü yıkanarlardan vergi ve rüsum almadığı gibi, livata ve gayr-ı meşru ilişki kuranların da ölümüne hükmetmiştir.**" (Arsal: 169-170)

Bu uğurda hayatlarının tamamına yakını gaza meydanlarında geçiren, hocasının atının ayağından kaftanına sıçrayan çamuru tabutuna örtü yapmayı şeref kabul eden bir anlayışı temsil etmektedir. Kendisi için yatmak üzere ayrılan odanın duvarında Kuran asılı diye ayaklarını uzatıp yatmayan ve sabaha kadar Kuran okuyup ibadetle vaktini değerlendiren nesil bizim ecdadımızdır. Hatta helalarının ön ve arka istikametiyle, yattıkları yatağın ayak tarafının kibleye gelmemesi inceliğinde bulunmak, halen bizim toplumumuzun bir geleneğidir. Böylece takvada top-yekûn bir millet olarak üstünlüğümüz açık ortadadır.

Kuran-ı Kerim de Hz. İbrahim, Hz. İshak ve Hz. Yakup un katıksız bir hasret olan **“Daima yurtlarını hatırlamaları (ve onun için çalışmaları) ile halis yaptık”** (Kur’an, ‘Sa’d’: 38/45-46) denilerek, vatan için çalışmanın insan için yüceltici bir değer olduğuna vurgu yapılmıştır. (Yazır: 5/4102) Kaldı ki üzerinde yaşadığımız ve her karış toprağı milyonlarca şehit kanıyla sulanmış vatanımız yine Kur’an ifadesiyle mübarek ve kutsal bir beldedir. (Kur’an, Sebe’: 34/15) Ayrıca, Ebu Hüreyre’den Müslim’in nakline göre Resûlullah (SAV) Efendimizin “Cennetten dört ırmak: Nil-Fırat-Ceyhan ve Seyhan” (Müslim: Cennet 26/2839. Müsned: 2/ 289, 440) denilerek, Anadolu’ muzun bu cennet nehirlerinden 3 ü olan Fırat, Seyhan ve Ceyhan tarafından sulandığı ifade edilmiştir. Böylece Kur’an ın Sebe’ Süresi’ndeki *mübarek belde* olduğuna işaretten, maksadın hadisle açıklanmasına şahit olmaktayız. Yine Kur’an-ı Kerim de **“O’nu (İbrahim) da Lût u da içinde âlemlere bereketler verdiğimiz arza ulaştırıp kurtardık”** (Kur’an, ‘Enbiya’: 21/71) şeklindeki ayet-i kerimede bahse konu olan bereketli arazinin de yine Anadolu olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Çünkü tarih açısından bilinmektedir ki Hz. İbrahim Nemruttan kurtulunca muhtemelen Anadolu’muzun Urfa şehrine gelmiştir. Bir başka ifade ile Allah-u Teâlâ’nın Hz. Süleyman’ı uçurduğu bildirilen beldenin (Kur’an, ‘Enbiya’: 21/81) Hz. Nuh’un karaya ilk ayak bastığı bereketli makamın (Kur’an, ‘Mü’minûn’: 23/49) ve Ashabı Kehf’ in sığınağının da Belde-i Tayyibe olan güzel vatanımızda olduğu konusu Beydavi, Medârik, Celâleyn ve Ebu’s-Suud gibi önemli kaynak tefsirlerde geçmektedir. Hz. Musa’nın yardımcısı Yuşa bin Nûn kabri İstanbul Beykoz’da, **“Onların yurdun ile bereket verdiğimiz memleketler arasında sırt sırta nice kasabalar yapmıştık”** (Kur’an, Sebe’: 34/18) ayetinde bahse konu olan ‘*mübarek belde*’ Anadolu’dur. Bu deliller ve daha niceleri gereğince dünya cenneti olan bu toprakların Şühedâ Kaniyla sulanmış olması, beldenin daha da değerli ve mübarek bir hale dönüşmesine zemin hazırlamıştır. Ragıb el-İsfehani’nin Müfredat adlı eserinde geçen ifadelerle göre **“..bir şeyde İlâhî hayrın olması ‘mübarek’ kelimesiyle vurgulanır ve bu vurgulama hayrın bolluğuna delildir.**

Peygamber Asrında Türkler

İnsanın hayatı sürekli bir hicrettir. Baba sulbünden-ana rahmine, ana rahminden-dünya âlemine. Bebeklikten-çocukluğa, çocukluktan-gençliğe, gençlikten-yaşlılığa ve nihayet Âhirete. Peygamberin hayatı da öyle değil mi? Fark olarak; Beşeriyetten-Nübüvvet’e, Nübüvvetten-Risâlete HİCRET...

“De ki: Ben de sizin gibi insanım. Şu farkla ki, ilahınızın bir tek ilah olduğu bana vahyolundu. Artık kim, Rabbine kavuşmayı umuyorsa, hayırlı ve düzgün davranışlar ortaya koysun. Rabbine yaptığı ibadette hiç kimseyi ve hiçbir şeyi ortak koşmasın.” (Kur’an, ‘Kehf’: 18/110)

Anadolu coğrafyası tarih boyunca daima hicret edilen bir arazi olmuştur. Aslında hicret bir kaçıştır, fetih ise bir açış. Aslında tüm fetihlerin sebebi de hicret olmuştur. Medine’ye Hicret, Mekke’nin Fetih yolunu açtı ve putlar yıkıldı; Ana-

dolu'ya Hicret ise İstanbul'un Fetih yolunu açtı ve Hıristiyanlığın putu olan haç yıkıldı.

Hicret-i Resûlullah tüm hicretlere örnektir. Akabe sözleşmeleriyle ashtaptan "peygambere kayıtsız şartsız itaat" sözünün alınışı sonrası Medine ye ilk varışta yapılanlara bakınız. Bir Pazar yerinin kuruluşu, Yahudilerle Medine sözleşmesinin yapılışı, Ensar ve Muhacir arasındaki kardeşlik müessesesinin tesis edilişi, İlim ve İhlas esasına dayalı birlikteliğin tesis mekânı olan bir mescidin derhal inşası gücün artmasına sebep oldu. Çünkü Kastamonulu Muhammed Feyzi Efendi'nin deyişiy-le, Müslüman için "**Farzdan evvel farz İLİM, farz içinde farz ise İHLAS**" idi.

Sıffin ve sonrasında gelişen Yevmü'l-Harre ve Medine baskınları ardından, Kutsal Topraklar ile Evlâd-ı Resûl ve Ashaba karşı işlenen zulüm Ehl-i Beyt ilçe Ashabının, mübarek emanetlerin yeni sahipleri olan Türkler arasına hicret etmeleri ve onların himayeleriyle İslâm'ın yayılmasını hazırlamaları sonucunu doğurdu. Erkekleri Türk kadın ve kızlarıyla, kadın ve kızları da Türk erkekleriyle evlenen bu nesil, artık Evlâd-ı Resûl ün Türkler arasında devamına ve hedefin yeni mesajı olan **İ'lây-ı Kelimetullah** davasının, Türk Milleti nezdinde şekillenmesine vesile oldu. Ardından Ehl-i Salib'in Türklere karşı başlattıkları Haçlı saldırıları, bu ihlaslı milletin iman dolu göğsünde eriyip yok oldu.

Türklerin Anadolu'ya *hicreti* sonucu, Resûlullah'ın Hicret sonrasında Medine'de ilk yaptıkları paralelinde pazarlar kuruldu. Tekke ve Zaviyeler açılarak, ilim yuvaları inşa edildi. Kurulan kardeşlik bağlarıyla İstanbul'un fetih yolu açılıp haç putu yıkıldı. Ecdadımız Resûlullah'ın iki emaneti olan Kur'an ve Sünnete sarılma sürecinde hep başarılı oldular. Başarıyı hızlandıran en büyük sebeplerden biri olarak ilme ve ilim adamlarına büyük değer verdiler. Nişâpurlu âlim Ali bin Hasan al-Sandalî, Tuğrul Bey'in Bağdad seferinden sonra, zahidâne bir hayata başlamıştı. Bir Cuma namazında onunla karşılaşan Melikşah ona kendisini neden ziyaret etmediğini hatırlatır. Sandalî Sultana bunun sebebi olarak "**Sizin hükümdarların en iyisi olmanız, benim de âlimlerin en kötüsü olmamaklığım içindir**" cevabını verir ve bunu da: "**Zira hükümdarların en iyisi âlimleri ziyaret eden, âlimlerin en kötüsü de hükümdarların ziyaretine koşandır**" (Akyüz: 43) şeklinde izah ederek devrin mükemmel zihniyetini ortaya koydu.

Bu ihlas Yavuz'un müstesna hayatında da görülür. Resûlullah'ın manevi rehberlik ve himayeleri sayesinde Harameyn'e kadar uzanan yeni fatihlerle, bu mübarek beldelerin *hâkimi* değil, *hâdimi* olma peşinde koşarak, her sene kurdukları sürre alaylarının ihlas ibrişimleriyle, mübarek beldeleri ilmik ilmik işlediler.

Yeni Müslüman olan bu Türkler öyle samimi dava adamı ve cihangir bir Ehl-i Sünnet hizmetkârı idiler ki, samimiyetleriyle ilgili şu eşsiz örnekleri vererek açıklamadan geçmemiz olmaz;

Nabi ile ilgili, 1678 yılında hacca giderken yaşadığı rivayet edilen bir hadise vardır; O dönemde günlerce süren meşakkatli bir yolculukla ancak menzile ulaşabiliyordu. Şairin de içinde bulunduğu Sürre Kafilesi Medine' ye yakın bir yerde

vakit geç olduğu için mola verir. Nabi, mübarek yerlere yaklaşmış olmanın heyecanı ile uyuyamamıştır. Gözleri etrafta gezinirken bir kişinin ayakları kibleye karşı yattığını görür. Böyle durumlarda çok hassas olan şair, irticalen şu mısraları söyler.

“Sakın terk-i edebden kuy-ı mahub-ı Huda’dır bu,

Nazargah-ı İlahi’dir makam-ı Mustafa’dır bu.”

(*ALLAH (c.c.)’ın sevgilisinin beldesinde Edebi terk etmekten sakın*

Çünkü bakılan yer Muhammed Mustafa’nın makamıdır.)

Bu beyti duyan kişi hemen toparlanır, ayağa kalkar. Davranışı kasti değildir ama çok utanır.

Nabi farkında olmayarak bu mısraları birkaç kere tekrarlar. Her tekrar edişte sesi biraz yükselir. Ve nihayet öbür tarafta uyumakta olan kumandan uyanır.

Nabi ne oldu, ne söylüyorsun, der. Nabi de :

Efendim, Peygamberimizin (s.a.v.) kabri-i sadetlerinin bulunduğu Medine şehrine geldik de, bazı şeyler hatırladım, bunları söyledim. Paşa da Nabi’nin heyecanına katılır. Abdest alıp Medine sokaklarında Ravza-i Mutahhara’ya doğru yürürler. Bu esnada kulaklarına bir ses gelir. Durup dinlerler. Sabah ezanları okunurken Medine’ye yaklaşmışlardır. Fakat hayrete düşerler. Mescid-i Nebi’nin bütün minarelerinden müezzinler sala verir gibi şunları okumaktadır.

Sakın terk-i edebden kuy-ı mahub-ı Huda’dır bu,

Nazargah-ı İlahi’dir makam-ı Mustafa’dır bu.

Sesi dikkatle dinleyince, biraz evvel Nabi’nin söylediği mısraların müezzin tarafından okunduğu anlaşılır ve iyice duygulanırlar. Paşa Nabi’ye şöyle seslenir.

Nabi bu hal nedir? Nabi de:

Bilmiyorum, der. Her ikisi de sükût ederler ve beraberce minarenin kapısına girerler. Müezzinin minareden inmesini beklerler. Müezzin inince:

O söylediklerin ne idi, onları ne için söyledin, sebebi nedir, diye sorarlar. Fakat müezzin bir türlü söylemez. Ne kadar ısrar ederse de,

“Söylemem, kafamı kesseniz de söylemem!” deyince: Nabi,

Bunları biraz önce ben söyledim. Sana kim söyledi. Bu sefer müezzinin tavrı ve şekli değişik heyecanla:

Senin ismin Nabi mi? der. Evet, cevabını alınca müezzin Nabi’nin ellerine, Nabi de müezzinin boynuna sarılır. Bu dehşetli manzarayı seyreden Paşa, dayanamayıp:

Nereden bildin bunun isminin Nabi olduğunu, ALLAH (CC) aşkına söyle, deyince Müezzin rüyasını anlatır. Aldıkları cevap hem enteresan, hem de muhteşemdir.

Efendim, akşam abdestli olarak yatmıştım. Biraz evvel Peygamberimiz (SAV) i rüyamda gördüm. “ *Ey müezzîn kalk! yatma. Benim âşıklarından biri, benim kabrimi ziyarete geliyor. Şu cümlelerle minareden onu karşıla,* ” dedi. Ben de hemen kalktım. Abdest aldım. Peygamberimizin iltifatına mazhar olan aşık kimdir diye düşünerek minareye koştum.. Bu süreç dünya liderlerinin yanlarından ayırmadıkları mânâ âleminin önderleri sayesinde gerçekleşti. (Nabi: 3-13)

Nitekim Türk Cihan Devleti'nin Sultanı Yavuz Selim Han kendisini Resûlullah'ın hakikatine eriştirecek bir mürşidi kâmilin önemine ve Allah dostlarının ehemmiyetine

Padişah-ı âlem olmak bir kuru kavga imiş

Bir veliye bende olmak cümleden a'lâ imiş

diyerek dikkat çekmiştir. Kâmil mürşit, âlim-arif ve salihdir. Allah'ın dostu, Peygamberimizin vârisidir. Resûlullah Efendimiz şöyle buyuruyor: “Âlimler enbiyanın vârisleridir.” Âlimden maksat ilmi ile amel eden muttaki velilerdir. Tasavvufta mürşid-i kâmil müridlerinin terbiyesiyle uğraşan manevi bir babadır. O bütün vasıflarıyla hürmet ve saygıya layıktır. İçeri girince hürmet etmek, ziyaret edince elini öpmek, huzurunda edeple oturmak, devamlı yüzüne bakmaktan sakınmak hürmetin zahiri şeklidir. Fakat o da Allah'ın bir kuludur, ölçüsüz yüceltmek tehlikelidir.

Resûlullah (SAV) efendimizin şu uyarısı da pek çok tehlikenin önüne kesmektedir: “*Ey İnsanlar! Sözüünüzü dikkatli söyleyin sakın şeytan sizi basit ve boş şeylere sevk etmesin. Ben, Abdullah'ın oğlu Muhammed'im ve Allah'ın Resûlüyüm. Vallahi, sizin beni Allah'ın yücelttiğinden daha yükseğe çıkarmanızı sevmem.*” (Müsned: II/99, Müstedrek: I/15)

Osman Bin Talha Kimdir?

Bütün Arap kaynaklarında Süreyc kabilesinden bahsedilir. Süreycilerin Orta Asya'dan gelen Türkler olduğu, Arap tarihçilerinin eserlerinde de geçmektedir. «Ubeydullah Türkötü» (569-664) ve Süreyc kabilesinin atalarından idi. Süreyciler Peygamberimizin amcalarından birinin sülalesi olan Haris oğullarının himayesinde idiler. Bu kabilenin mesleği kılıç ustalığıdır.¹¹ Aile Orta Asya'dan Anadolu'ya, oradan da Mekke'ye kervanlarla gitmişler ve Mekke'ye yerleşmişlerdir. Tıpkı Selman Farisi örneğinde olduğu gibi. Selman Farisi, İran'dan kalkıp Anadolu'ya gelmiş, burada birkaç yıl kaldıktan sonra Mekke'ye gitmiştir.

Bu konuda kaynak verecek olursak: 897-960 yıllarında yaşamış olan tabakât bilginlerinden *Ebü'l-Ferec el-İsfahânî* yazmış olduğu *Eğani* isimli esrede Süreycilerden bahsederken ; « *Ubeydullah'ın babası Türk idi.*” demektedir. (Kitapçı: 75)

Yine pek çok Arap tarihçisi; Türk kılıçlarını uzun uzun anlatmışlar ve övmüşler-

dir. Sureyc›de Mekke›de bir Türk demirci ustasıydı. Kılıç yapmasıyla meşhurdu. Osman Bir Talhâ Süreyc›in torunlarından olup, bu aileye mensuptur. Süreyc kelimesi Arapça›da *esserc* kelimesinden alınmıştır. Aslında biraz lakabî bir isimdir. Daha sonra es-Süreyciyat diye anılmış, manası ise, Süreyc tarafından imal edilmiş kılıçlar demektir. Çarşı ve pazarda kılıçlar bu isimle satılmıştır. O dönemde, herkes bu kılıçlara sahip olmak istemektedir. (Kitapçı: 75) Pek bilinmemesine rağmen, Oğuz Sülâlesinin 14. Hükümdarı Kanlı Yavkuy zamanında yaşayan Dede Korkut bile iki adamıyla beraber Hz. Peygamber’in yanına ziyarete gidip onunla görüşerek, sahabesi olmuştur. (Kaplan: 53. Gökyay, 77. Baratov: 861)

Bu anlamda Dede Korkut Destanı’nda

“Ağız açıp över olsan Tanrı güzel,

Tanrının dostu Muhammed güzel,

Muhammed’in sağında namaz kılan Ebubekir güzel,

Kılıç çaldı, din açtı erlerin şahı Ali güzel,

Ali’nin oğulları, Peygamber torunları

Hasan ile Hüseyin güzel,

Gökten gelip yazılıp dizilen Kur’an güzel,

Çukurca yerde yapılmış Tanrı’nın Evi Kâbe güzel.” (Ergin: 4) demiştir.

Konuyu fazla detaylandırmadan burada noktalararak asıl konumuza dönelim. Netice itibarıyla; Osman Bin Talha Orta Asyalı bir Türk soyundandır. Ve bir kılıç ustasının torunudur.? Burada anlatmak istediğimiz, Kâbe’nin anahtarlarının Allah’ın emri, Peygamber Efendimizin (SAV) tatbiki ve Hz. Ali Efendimizin eliyle, Osman Bin Talha’ya verilmesidir. Bunun zımnî karşılığı, “Kâbe’nin anahtarlarının bir anlamda kıyamete kadar Türklere verilmesidir.

Peygamberimiz Hz. Muhammed (SAV)› in; «İlmin şehri bensem, kapısı Ali-dir» sözünü hatırlayınız. Bilindiği gibi Hz. Ali tasavvufta, birçok tarikatın piri kabul eldir. Yani Hz. Ali; Kâbe’nin bilgisini, anahtarlarını Türk Milletinin eline vermiştir. O günden itibaren Hicâbet vazifesi, Osmanlı Devleti’nin sonuna kadar, Osman bin Talha sülâlesinde yani Türklere kalmıştır. Gümüşhanevi’ nin Râmûz adlı Eserinde de geçen (Gümüşhânevi: I/2459) yine onun halifesi Ömer Ziyaeddin Dağistâni, Zübdetü’l-Buḥârî adlı eserin tercümesinde 766 numarada kayıtlı olan aynı hadisi tercüme ederken “*Urvetü’l-Bârikî*” adlı eserden rivayetle sadeleştirilerek şu ifadeleri içermektedir; “*Süvariye verilecek önem kıyamete kadar sürecek. Bunu başaranlara, Allah ödül olarak dünyada muzafferiyeti ve ganimeti verecektir. Peygamberimizin büyük bir mucizesi olarak Din ve devleti korumak ile vatanına sadık ve sahip çıkma özelliğiyle bu konuda seçilen Türk Devletidir*” diye açıklama getirmiştir. Yine büyük İslâm âlimi olan İmam-ı Nevevi’nin ‘D. 1233, Ö. 1277) “Hadis-i Erbaîn adlı eserini tercüme eden Bursalı İsmail Hakkı, İslâm’ın esaslarından olan ‘*Kitaplara iman*’ konusunun açıklamasında Nevevi’den naklen Allah’ın Âdem (AS) e cennette Türkçe olarak “*kalk*” diye hitap ettiğinden yola çıkarak, “*dünyada son tasarruf Türk’ündür*” sonucuna vardığını açıklar. (Bursevi: 26

Mukaddes Emanetler Ve Hz. Osman'ın Kılıcı

Bilindiği üzere Mukaddes Emanetler, Yavuz Sultan Selim Han'ın Mısır seferi sonucunda İstanbul'a getirilmiştir. Şimdiye kadar bilinen Mısır'ın Fethi sonrası Mekke Emirinin getirdiği Mukaddes Emanetler arasında Hz. Osman'ın kılıcının da var olduğu doğrultusundaki bilgiler idi.

Oysa şimdi yeni bir bilgiyle karşı karşıyayız. Hz. Osman'ın kılıcı ile ilgili gerçeği şöyle açıklayabiliriz;

Bu kılıcın ustası Ubeydullah, Resûlullah ile beraber yaşayan Sureyc kabilesine mensup bir sahabe idi. Arapça olan Ubeydullah ismi taşımasına rağmen Türk'tü. Osman bin Talha, Mekke'de Kâbe Kayımlığı ile vazifeliydi. Sülâlesi cahiliye devrinde Kâbe'nin Hicâbet vazifesini yapardı. Yani kapı anahtarını taşırdı. Peygamber efendimiz, hicretten önce Osman'ı da bizzat imana davet etti. Osman:

– Ya Muhammed! Sen kavminin dinine aykırı davranmış ve ortaya yeni bir din çıkarmış bulunuyorsun. Doğrusu, benim sana tâbi olacağımı ümit etmen şaşılacak şeydir, diyerek imana gelmedi.

Bir defasında Resûlullah efendimiz, iman edenlerle birlikte Kâbe'ye girmek istemişlerdi. Osman onu Kâbe'ye de sokmak istemediği gibi çok sert de davrandı.

Fakat Resûlullah efendimiz onun bu hareketini sükûnetle karşılayıp, şöyle buyurdu:

“Ey Osman! Ümit ederim ki, bir gün sen beni, bu anahtarı nereye isterseniz koyarsınız, kime isterseniz verirsiniz diyeceğin bir mevkiye de göreceksin!”

– O zaman Kureyş mahvolmuş, kıymetten düşmüş olur.

– ***“Hayır! Asıl o zaman, Kureyş yaşayacak ve kıymetlenecektir.”***

Osman bin Talha, Uhud Harbine müşriklerin safında katıldı. Babası, kardeşleri ve akrabası öldürülünce, Kâbe'nin Hicâbet vazifesi tek başına üzerinde kaldı.

Mekke'nin fethinden altı ay önce Amr bin As ve Hâlid bin Velid ile birlikte Medine-i Münevvere'ye gelerek, Müslüman oldu. Fetihten önce îmâna gelen Muhacirlerin derecelerine kavuştu. Mekke'nin fethine katılıp, Resûlullah'ın yanında bulundu. Kâbe'nin anahtarını Resûlullah'a arz etti, Kâbe'ye beraber girdiler. Burada Resûlullah efendimiz iki rekât namaz kıldı. Beyt-i Şeriften çıkarken, Osman bin Talha hakkında nazil olduğu bilinen

“Gerçekten Allah size, emanetleri ehil olanlara vermenizi ve her ne zaman insanlar arasında hüküm verecek olursanız, adaletle hükmetmenizi emreder. Evet, Allah size ne güzel öğüt veriyor. Allah mutlaka her şeyi işiten ve her şeyi görendir.” (Kur'an, 'Nisa': 4/58) Ayeti doğrultusunda Mekke'nin fethi günü Peygamberimizin kendisine verdiği Kâbe anahtarlarıyla beraber bu Kılıcı elinde tutan Osman bin Talha'ya vererek ona hitaben buyurdu ki:

– *“Ey Ebu Talha evlâdı! Ceddinizden kalma olan emaneti sizde payidar ve bâki olmak üzere alınız. Bunu zalim olmaksızın hiçbir kimse sizden alamaz.”*

Sonra, *“Sana vaktiyle söylemiş olduğum şey gerçekleşmedi mi?”* buyurarak Hicretten önceki sözlerini de hatırlattı. O da dedi ki:

– Evet, şahadet ederim ki, sen hiç şüphesiz Resûlullah’ sın.

Resûlullah efendimiz o gün şöyle bir hutbe okudu:

– *“Va’di, sözü hak olan, kuluna yardım eden, kendinden başka kulluğa müstahak bir ilâh bulunmayan Allah-ü Teâlâ’ya hamdolsun. Dikkat ediniz! Cahiliye devrinde değer verdiğiniz her türlü âdet ve kan davası ayağımın altındadır. Bunlardan Kâbe’ye hizmet etmek ve hacılara su dağıtmak müstesnadır.”*

O günden itibaren Hicâbet vazifesi, Osmanlı devletinin sonuna kadar, Osman bin Talha’nın sülâlesinde kalmıştır.

Topkapı Saray’ı Mukaddes Emanetler bölümüne sergilenen bu kılıç, aslında Yavuz Sultan Selim’in, Mısır Seferi sonucunda getirilen emanetlerle birlikte İstanbul’a gelmemiştir. Daha Cihan Devleti kurulmadan önce, Hz. Osman döneminden, Ertuğrul Gazi’nin eline Şeyh Edebalı kanalıyla “kutsal bir işaret” olarak teslim edilmiştir. Şeyh Edebalı’nın eline geliş silsilesi ise: Sultan Seyyid Hoca Ahmed Yesevi tarafından onu takip eden halifeleri vasıtasıyla ulaştırılmıştır; ‘Allah-u âlem sırrı olarak’...

Ayetle, yeryüzünde adaletin ikamesi için görevlendirilecek milletin en belirgin özellikleri olan emanete riayet ve adalet esas olarak özetlenmiştir. Osman bin Talha, Mekke’nin fethinden sonra Resûlullah efendimiz ile Huneyn gazâsında bulundu. Resûlullah’ın vefatından sonra Mekke-i Mükerrreme’ye döndü. Kâbe-i Muazzama’daki Hicâbet vazifesine devam etti. Dört Halife devrindeki gazâlara da katıldı. H. Muaviye’nin Hilâfeti devrinde 662 senesinde Mekke-i Mükerrreme’de vefat etti. (Bkz. Apak: 21-46) Zaten kısa bir süre sonra Emeviler tarihi *“Yevmü’l-Harre”*, ya da *“Kâbe baskını”* diye geçen olaylar sonrası, Mekke ile Medine’de Ashab ve Peygamber neslinin katledilip, kadın ve kızlarına tecavüzde bulunularak hamile bırakılmaları üzerine, kalanlar yavaş yavaş M. 683 senesi sonrası Haremeynü’ş-şerîfeyn’i terk ederek Horasan Bölgesinde yaşayan Türklerin şefkat ve himayesine sığındılar. Böylece yukarıda temas ettiğimiz Nisa Süresi 58. ve Maide Süresi 54. ayetlerdeki mânâlar da tecelli ederek emanet tamamen Türklere intikal etmiş oldu.

İşte bu yaşananlar, Türk Milletinin Evladı Resûlün sığınağı olması sonrası, Selçuklu Devleti ile İslâm toplulukları arasında oluşturulmaya çalışılan Şii-Fatimî, İsmâilî, Büveyhi ve Haşhaşi fitnelere arındırıp, İ’lây-ı Kelimetullah yoluna baş koyan Türk Cihan Devletiyle de Ehl-i Salîbin salvetinin savuşturuluşuna insanlık âlemi şahitlik etmiştir.

Hz. Osman’dan, Osman Bin Talha’ya geçip, muhtemelen oradan da uzun bir silsile ile Hoca Ahmed Yesevi’ye emanet edilen bu kılıç, daha sonrasında Hoca Ahmed Yesevi silsilesi yoluyla Farsçada “güneşin doğduğu yer” olan Horasan’dan

Grekçede aynı manaya gelen ve Resûlullah'ın dünyadaki 5 cennet nehri olarak açıklayıp, bunlardan 4'ü tarafından sulanan ve fetih hadisiyle işaret olunan Anadolu'da maya (bir şeyi kendine çeviren şey) olmak üzere gönderilen erenleri aracılığı ile Şeyh Edebali'ye ulaşmış ve sırları ile beraber Osman Bey'e teslim edilmiştir.

İşte bu erenler; Tekke, Zaviye ve Medreseler yoluyla dîni irşatlarını yapıp, Kervan saraylarda gelip geçenleri sosyal anlamda mayalayarak, ahlîlik ve lonca teşkilatlarıyla iktisadi (ser)mâyelerini güçlendirerek Anadolu'yu Türkleştirip, İslâmlaştırmışlardır. Osman Bey'in oğluna Orhan adını vermesinin sırrı, bahis konumuz olan kılıç ile beraberdir. Orhan ise **Orhun** ile ilişkilendirilebilir.

Kayı Boyu'nun kılıcı; Mekke'de dövülmüş, Hz. Osman'a teslim edilmiş, Hz. Osman'dan Osman Bin Talha'ya geçmiş ve Osman Bey'e kadar ulaşmıştır. Yani Kayı tarafından imal edilen kılıç, tekrar Kayı Boyu'na (ait olduğu yere) dönmüştür.

I. Osman (Zinnureyn) den, Osman Bin Talha'ya ve ondan da II. Osman bin Ertuğrul yoluyla günümüze. Topkapı Müzesi'nde gidip gördüğümüzde kılıcın üzerindeki altta resmi olan **KAYI BOYU'** nun işareti dikkatinizi çekecektir. Kayı Boyu'nun tamgası kılıç üzerinde hala durmaktadır ve çıplak gözle net bir şekilde görülmektedir.^[2]

Türk müsün Müslüman mısın?

Her dönemde az da olsa bazı grupların Milliyetçilikle İslâm'ı çatıştırmaya çalıştığına şahit olmaktayız. Şüphesiz böyle bir tutum yanlıştır, abestir, cahilliktir. Eğer kasten ve bilerek yapılıyorsa ihanettir, nifaktır. Münazara farklı hatta birbirinden zıt mefkûreler arasında olur. Hâlbuki Türk lük ve İslamiyet 1000 yıldan beri aynı mukaddes potada kaynaşmış, etle tırnak misali ayrılması imkânsız bir hale gelmiştir. Türk milleti Müslüman olmakla, sosyal düzenin ve dini hayatın pek yüce değerlerini kazanmış, İslâm ise Türk milleti ile emsalsiz yiğitlik ve iman aşkına sahip bir cengâver olmuştur. Yaygın deyimini ile milyonlarca Türk evladı bir gül bahçesine girercesine Gaza meydanlarına koşmuş ve şahadet şerbetini içmiştir. Türk Mütefekkirleri Türklüğü inkâr ederek dinler arasında kalan bir Osmanlılık tasavvur ettiklerinde, İslâmlaşma ihtiyacını hiç duymadılar. Hâlbuki onları takiben Türkleşmek mefkûresi tercih olunmaya başlayınca, önceki Osmanlılar İslâmlaşmak ihtiyacını öne çıkarmaya başladılar. Aslında Türkçülerin gayesi İslâm Türklüğü iken, İslâmcılar Türkçüleri İslâm'a muhalefetle itham ettiler. (Gökalp: 1-11) Aslında bu "ci ve cı" gibi eklerin, İslâm ve Türk kelimelerine ilave edilmesi hiç te hoş olmuyor. Babanzâde Ahmet Naim 1914 yılında Sebîlü'r-reşet Dergisinde Yayınlanan "İslâm'da davay-ı Kavmiyet" başlıklı uzun makalesinde bu konuyu şöyle eleştiriyor; "***Bu nisbeti kendilerine şiar edinenler bence yanlış isim intihab etmişler. Zira Türk, Arab olan kimse Türkçü ve Arapçı olamaz. O kısaca Türk'tür, Arap'tır. İslâmcının da Müslüman demek olmadığı Lügat-ın Türkiyye ile edna mümaresesi olanlarca malumdur.***" (Baban-zade: 16) Said Halim Paşa da

1918 yılında yazdığı ve “İslâmlaşmak” adını verdiği kitabında bu konuda net bir şekilde şu ifadeleri kullanır; “*Kendisinin Müslüman olduğunu söyleyen bir adam, kabul etmiş olduğu dinin mebâdi-i esasiyesine göre hissetmedikçe, ona göre düşünüp, ona göre hareket eylemedikçe; yani İslâm’ın ahlâkiyatına, ictimâiyatına, siyâsâtına tamamiyle kendini uydurmadıkça sadece Müslümanlığı itiraf etmekle bir şey kazanamaz, hiçbir saadet elde edemez.*” (Said Halim Paşa: 203-204)

Tabii ki bu gelişmelerin ardından da zamanla Türk müsün-Müslüman mısın gibi sorular birbirini takip etmeye başladı. Bu nedenle böylesi soruların hangi hedef ve gayeye matuf olduğu da kendiliğinden anlaşılmaya başlandı. Tabii ki bu tür yaklaşımlar temelde yanlıştır. Kasten sorulması nifaka işarettir. İslâm’dan ayrı bir Türk milliyetçiliği düşünülemez. Gerçekte bu tür bir kıyasın yapılması mantık ilminin kurallarına da uygun değildir. Zira mantıktan “farklı şeylerin kıyası caiz değildir” kuralı esastır. Bu bakımdan bir kişiye Müslüman mısın-Hıristiyan mısın? Ya da Türk müsün – Alman mısın? şeklinde sorular sorulabilir. Ama Türk müsün-Müslüman mısın? sorusu asla sorulamaz. Çünkü bunlardan ilki İrade-i Külliye (Allah İradesi) nin, ikincisi ise kendi (cüz’i) irademizin sonucudur. Hangisine itiraz mümkün?

“Mü’minler o seciyede erlerdir ki haklarına ve yurtlarına tecavüz edilince hemen bir birlik kurarak düşmandan öç alırlar” Ayeti kerimesi bize, Milli birliğimizi zaafa uğratacak her türlü faaliyeti bozmamız gerektiğini vurgular. Yine Allah-u Teâlâ bir başka Ayet-i Kerimede “ siz düşmanlarınıza karşı gücünüz yettiği kadar her kuvvetten hazırlayınız ki, onlarla hem Allah düşmanlarını ve hem de kendi düşmanlarınızı korkutasınız” (Kur’an, ‘Enfal’: 8/60) Buyrulmaktadır. O halde mevcut düzeni devirmeye teşebbüs suçundan takibe uğrayan, polis ile askerleri kurşunlayan, bilim adamları ve turistleri katleden, milli serveti yakıp yıkan bölücülerin yandaşları pek uzaklarda olmasa gerektir. Bu tiplerle fikir birliği ve dayanışma içerisinde olanlar vatan ve devletimiz hakkında pek de iyi düşünceye sahip olmasalar gerektir. Bunlara karşı Milli bünyeyi zinde tutan Milliyetçilik ilkesi her şeyden üstün tutulmalı ve bu noktada dayanışmada bulunulmalıdır.

Yüce ecdadımızın mübarek kanları ile renk verdiği eşsiz bayrağımızdaki hilal “Allah” ı temsil ederken, Yıldızı da Resûlullah’a atfen hilal önüne yerleştirilmiştir. Dolayısıyla bayrağıyla da mukaddes olan Milliyetçilik inancına sahip insanlar birbirlerini yüzeysel ve sosyal dünya görüşünde farklılıklardan dolayı incitmemelidirler. Aksi halde bölücülerin ekmeğine yağ sürülmüş olacaktır. Vatan a ve Millete ihanet duyguları içinde olanlarla aynı noktada birleşen ve toplumumuzun arasına Türk müsün-Müslüman mısın, Sünni misin- Alevi misin, Doğulu musun-Batılı mısın gibi nifakları soğanlar, Allah katında da büyük bir vebal yüklenmektedirler. Ebu Davud da geçen bir Hadis-i Şerifte “Sizin hayırlınız günah işlemedikçe aşiretini müdafaa edendir” (Tac: 46 – Sünen-i Ebu Davud, 17) denilirken, Kuran-ı Kerimde de “*Sen önce kendi aşiretini uyar*” (Kur’an, ‘Şuara’: 26/214) Emri peygamberimize verilirken, bunlara rağmen halen *Türk müsün-Müslüman mısın?* Sorusunu soranları anlamak çok zordur.

Türk Milliyetçiliğinin en önemli esası olan İslâm, Türk milletinin fertlerini birbirine bağlayan Türklüğü yaşatan en büyük unsurdur. İslâm sayesinde Anadolu Türkleri gerçek benliklerini kaybetmemişlerdir. Ancak İslâm'dan uzak bir hayat tarzı içinde Hristiyanlaşan Macaristan'daki Türkler ise Türklükten uzaklaşarak örf, adet ve ananelerini yitirmişlerdir.

İslâm adına İslâm'ı Milliyetçiliğe düşman göstermek bizzat İslâm'a ihanet olduğu gibi, Türk milliyetçiliğini de İslâm'a karşı bir hale dönüştürmek te, tabii ki Milliyetçiliğe ihanettir.

Hedefimiz Türk Milletini en kısa yoldan en yakın zamanda dünya medeniyetinin yüksek seviyelerine çıkarmak, mutlu ve müreffeh bir hale getirmek, bağımsız-hür-kendi haklarına sahip bir seviyede yaşatmak olmalıdır. Bu ülkü aynı zamanda herkese karşı ilgi ve sevgi gösterilmesini, Türkiye'yi risk ve tehlikeye maruz bırakmadan kendi gücüyle ayakta durup, diğer Türk ve Müslüman topluluklara da el uzatabilecek hale getirilmesi mücadelesini gerekli kılar. Gerçek olan şu ki, her millet önce kendi ülküsünü gerçekleştirmelidir. Bu konuda Yüce kitabımızda “Ey iman edenler. Sizler kendinizi düzeltmeye bakın. (genellikle kendi şahıs ve millet-i cemaatınızın iyiliğine özen gösterin).zira siz (ferden ve toplumsal açıdan hidayette bulunur), doğru yolu tutarsanız, karanlıktakiler size zarar veremezler” (Kur'an, 'Maide': 5/105)

Ayrıca Allah-u Teâlâ bir başka Ayet-i Kerimesinde “Dinlerini tefrikaya düşürüp parça parça olanlar var ya, senin onlarla hiçbir ilgin yoktur. Onların işi Allah'a kalmıştır” (Kur'an, 'En'am': 6/159) ifadesiyle bir milletin kendi bünyesinde ayrılıklara düşerek aralarında düşmanlık vücuda getirmemesi konusunda uyarıda bulunmaktadır.

Yukarıda temas ettiğimiz tefsir kaynaklı açıklamalarımıza ek olarak, İslâm da Irk (kavim) konusunun gündeme getirilemeyeceği iddiasında bulunanlara yine Kur'an cevap vermektedir. Bunlardan birkaç tanesini şöyle sıralayabiliriz;

“Ey İnsanlar. Sizi bir erkekle bir dişiden yarattık ve birbirinizi koruyasınız diye kabile ve şubelere ayırdık. Allah katında en şerefli olanınız en çok korunanınızdır. Şüphesiz Allah her şeyi bilen ve haberdar olandır.” (Kur'an, 'Hucurat': 49/13)

“Şayet Allah dilese idi hepinizi bir ümmet yapardır.” (Kur'an, 'Nahl': 16/93- 'Hûd': 11/118)

“O öyle bir Allah tır ki, insanı bir damladan yarattı ve soy-sop yaptı. Rabbin her şeye kadirdir.” (Kur'an, 'Furkan': 25/54)

“Gökleri ve yeri yaratması, lisanlarımızın ve renklerimizden ayrı olması Allah ın varlık ve kudret alametleridir. Şüphesiz bunlarda bilenler için ibretler vardır.” (Kur'an, 'Rum': 30/22)

“Allah tan korkun ve akrabalık bağlarını kırmaktan sakının. Zira Allah sizin üzerine tam bir gözeticidir.” (Kur'an, 'Nisa': 4/1)

Bu Ayetlerin yüce manalarını kavradıktan sonra, çok önemli bir konuyu da açıklamadan geçmemeliyiz. Şöyle ki; Bizler Kuran Ayetleri ve Hadis- i Şeriflerden Milliyetçiliğe kaynak ararken, İslâm'a göre Milliyetçilik kavramının kendiliğinden gözler önüne serildiğini görmekteyiz. Fakat İslâm'a göre milliyetçi nasıl olmalıdır konusunun ayrı bir açıklamaya da ihtiyacı olacaktır. Bu husus Konularımızın dışında kaldığı için bu çalışmamızda temas etmeyeceğiz.

Türk Toplumunu, tarih boyunca yöneticilerine karşı itaati ilahi bir zorunluluk olarak kabul etmiş ve son peygambere bağlanmadan önce hanlarını yeryüzünde Tanrı'nın bir temsilcisi gibi kabul ederken, son peygambere bağlandıktan sonra da bu anlayışında sebat ederek, sultanlarına "**Zillullah-ı Rûy-ı Zemîn**" yani yeryüzünde Allah' ın gölgesi (Temsilcisi) demiş ve hakkı tavsiye ettikleri müddetçe yöneticilerine itaat etmiştir. Çünkü Türk milleti Şu Hadisi iyi bilerek uygular; "**Üç kişi vardır ki, kıyamet günü Allah onların ne yüzlerine bakar ve ne de onlarla konuşur. Günahlarını affetmez. Onlar için çok acı bir azab vardır: 'Biri de dünyevi bir maksatla bir imama (lidere) biat eden kimsedir. Öyle ki, istediğinden verince itaat eder, verilmeyince itaati terk eder.**" (Canan: II/280) İşte kendisini Allah'a isyana götürmeyene tabi olmayı bu boyuta taşımasıyla, Allah'a bağlılığın milli birliği zinde tuttuğuna ve beraberinde başarının geldiğine bir işaretir.

İnançlar, idealler ve ülküler kendilerine tabii olanların sadakatleri ölçüsünde değer ve başarı kazanır. Bu durum hemen herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir. Türk Milliyetçileri "**İslâm Ahlâk ve Faziletine**" dayalı bir Türklük şuuru olarak özetledikleri ülkülerini ne derece sadakatle yaşıyorlarsa, o kadar başarılı olmuşlardır. Vatansız İslâm yaşanılır olmaktan, İslâm'sız insan ise insanlığa faydadan uzaktır. Türk Milliyetçilerinin gönüllünde yatan bu bütüncül ilke yani "**İslâm ve Türklük**" asla birbirinden ayrılmamalıdır. Şu iyi bilinmelidirler ki, Allah ancak kendi yolunda olanlarla beraberdir. "**Eğer inanıyorsanız en üstün olan sizsiniz**" (Kur'an, 'Âl-i İmran': 3/139)

Şimdi gelelim 'Milliyet' karşıtlarının sıklıkla öne sürdükleri Cemaleddin Efgâni'nin İslâm Toplumundaki gerileme sebepleriyle ilgili görüşlerini belirtmeye;

Öncelikle kavmiyet karşıtı olduğu iddiasındakiler için bu ilim adamının "**Ur- vetü'l-Vüska**" adlı eserinin 10, 28, 30, 44. Sayfaları, "**Hatırat**" 209, 225, 239, 296ve 351. Sayfaları ve "**Erreddü ale'd-dehriyyîn**" adlı eserindeki genel ifadelerde gerilemenin sebepleri olarak ileri sürdüğü konuların genel hatlarıyla şöyle maddelendiği görülmektedir; (TDVİA: 'Efgâni' Maddesi.)

Hilafetin saltanata dönüşerek merasim makamı olması.

Din ve Milliyet şuurunun zayıflayarak ayrışması. (Bu noktada, "**kavmiyet**" faktörünün fayda ve gerekliliğine temas edilmiş ancak bunun dini bağları bertaraf ederek, din anlayış ve esaslarını gölgede bırakmaması gereği vurgulanmıştır.)

Kaynağı genellikle batı olan batıl ve batını inançların İslâm toplumunda yaygınlaşması.

İslâm toplumundaki değer yargularının değişerek, Müslümanlardaki heyecanın zayıflaması.

Eğitim ve öğretimin halka eşit yaygınlaşmaması.

İslâm toplumunun ilimde gerilemesi, amelde ise pasifize edilmesi.

Batı tekniğinin insana sağladığı kolaylıklarla tembelleşmek bir yana, batı kaynaklı yaşam tarzı ve ahlaksızlıkların cazibesine kapılma.

İslâm ahlâk ve vicdan anlayışındaki erozyon ile aile hayatımızın tahrip edilmesi.

Materyalizmin teşvik ettiği lüks ve sefahat yarışının mütedeyyin kesimde bile yaygın cazibesi.

Aynı çevrelerin sıkça sarıldıkları “*asabiyet*” hadisine gelince; Şüphesiz İslâm’ın tebliğ ve tedrisi noktasında İlahi Metodun tanım ve uygulamaları noktasında Resûlullah yegâne müracaat kaynağımız olmalıdır. Çünkü iyi bilinmelidir ki bir yol Resûlullah’a çıkmıyorsa “*batıldır*”. İslâm’ın en önemli hadis kaynaklarından biri olan Ebu Davud’un Sünen’inde rastladığımız Cübeyr bin Mut’im’den bize ulaşan bahse konu hadis-i şerifte, Resûlullah’ın şöyle söylediği anlatılır; “*Asabiyete çağırın bizden değildir. Asabiyet üzere öldüren bizden değildir. Asabiyet üzere ölen de bizden değildir.*”[3] (Sünen-i Ebu Davud: 5/5121) Bu cümleleri ve ifadeleri aynen işittiğini ifade eden ashaptan Vâsıla bin Eska; O zamana kadar duymadığı bir kelime olan “*asabiyet*” in ne anlama geldiğini bizzat Resûlullah’a sormuş ve “*zulümde kavmine yardım etmendir*” cevabını almıştır. Görüldüğü gibi hadiste Peygamberin ifade ettiği bu kelimenin anlamı yine bizzat kendisi tarafından açıklanmışken, birilerinin çıkıp ta bu kelimeyi asla ilgisi bulunmadığı haliyle “*Milliyet*” olarak değiştirmeleri, bir anlamda Resûlullah’a yalan ve iftirada bulunmaları demek olmaz mı? Bu sonuca göre Sahih-i Buhari’de Abdullah bin Amr kanalıyla bize ulaşan “*Her kim bile bile Bana yalan isnad ederse, cehennemdeki yetine hazırlansın.*” (Sahih-i Buhari: Enbiya, 50) Belki Milli varlığımıza karşı sergilenen bu faaliyetler “*İslâmsız bir Türk ve Türksüz bir Anadolu*” oluşturabilme gayretlerinin uzantılarıdır.

Sonuç

Biz kendi içimizdeki huzuru sağlamak ve birbirimizdeki farklılıkları problem yapmak yerine, birbirimizi anlamak zorundayız. Bu anlamda günümüzün Türklerle ilgili en çarpıcı sorusu şu olmalı: “*Batı bizi sever mi, yoksa Sevr’ mi?*”

Alman Prof. Dr. Fritz Neumark’a göre Avrupa Müslüman Türk’ü Sevmeyiz. Düşmanlık hücrelerine sinmiştir. Bu kinin sebeplerine gelince;

Müslüman olduğunuz için sevmeyiz. Ama faraza laiklik şöyle dursun, Hıristiyan olsanız bile size düşmanlığa devam ederler.

Sizi silahla yenemeyenler, kendilerine benzeterek hâkim olmaya çalışırlar. Biz farkında değiliz ama onlar şu gerçeğin farkındadırlar;

Osmanlı arşivi ve Türk tarihi tam olarak ortaya çıkarsa, bugün tarihlerin yeniden yazılması gerekir.

1350'den itibaren en az 450 yıl Avrupalının sırtında ve ensesinde at koşturdu-nuz.

Selçuklular Anadolu'yu Osmanlılar ise Orta Avrupa ve Balkanları haçlı ordu-suna mezar ettiniz. Türkler gerçek kimliklerine döndüğü an, Avrupa'nın refahı ve medeniyeti yıkılır.

Afrika'daki ilkel kabilelerin verdiği hürriyet mücadeleleri bile çoğu zaman tüm dünya devletleri sözüm ona barış ve adalet kuruluşları ile Hıristiyan-Yahudi din-li ya da dinsiz ittifaklar tarafından desteklenirken Bulgaristan'da, Yunanistan'da, İran'da, Kafkasya'da, Kırım'da, Çin'de, Irak ve Sibirya'da yaşayan Türklere karşı ezici bir zulüm politikasının takibi sonucunda anlaşılan odur ki, dünya İslâm ve Türk toplulukları üzerinde uygulanan baskılar onlarca yıldır devam etmekte ve on binlerce Müslüman acımasızca katledilmektedir. Bulgaristan'ın Belen kampları, Rusya'nın Gulag takım adaları ve Sibirya sürgünleri, Çin'in Doğu Türkistan me-zalimi, Irak'ın Musul ve Kerkük baskısı, Ortadoğu'da daima kan gölüne dönen Fi-listin hâlâ bu zulmün şahitliğini yapmaktadır. Nerede bir kan akıyorsa bu mutlaka bir Müslüman ve özellikle Türk kanı olmalıdır tezi, batının Türk ve İslâm'a karşı tavrını en güzel şekilde ortaya koyan apaçık bir gerçektir.

Teknolojik alanda baş döndürücü bir hızla ilerleyen batı âleminin hak ve adalet adına klişeleştirdiği konularda insan hakları adına kurulan örgütler, bütün Hıris-tiyan milletler için daima geçerli iken her nedense Türk ve İslâm âlemi söz konusu olunca hiçbir anlam ifade etmemektedir. Irak'ta ve Doğu Anadolu'da Kürdistan'ı meşrulaştırma çabaları etrafında iş ve güç birliği yapan AB ve ABD'nin, Doğu Türkistan ile Kerkük ve Musul'da ki milyonlarca Türk'ü görmezden gelmesi, bu açıdan bizi hiç şaşırtmamaktadır. Üstelik İslâm terörü adıyla kendi oluşturdukları örgütlerde muazzaz dinimizi tahkir eder bir tavır takımları ve bu tür örgütleri Türkiye etrafında konuşlandırmaları yine pek şaşırtıcı değildir.

Bugün dünyada meydana gelen olaylara şöyle bir bakıldığında yukarıda da ifa-de ettiğimiz gibi oluk oluk kan aktığı bir gerçektir. Ama bu kanı akıtanların Hı-ristiyanlık âlemine mensup oldukları kadar, kanı akanların da Türk ve Müslüman oldukları en az bunun kadar gerçektir.

XV. asrın sonlarından bugüne sömürünün her türlüünü tezgâhlayan Hıristi-yanlık âleminin, Yavuz hırsız misali hem vurması-ezmesi-zulmetmesi ve hem de vurmayın zulmetmeyin diye İslâm âlemine karşı yaygara kopararak sözde dünya barışını kendi çıkarı uğruna kullanmaya çalışması karşısında çaresiz görünen İslâm dünyası acı akıbetini beklemeye zorlanmaktadır. İşte bu Hıristiyanlık âlemi açısından mesut bir cinayet değil de nedir? Hz. İsa'dan 84 yıl önce yaşadığı bilinen bir Avrupalı düşünür Calgaus batıyı şu cümlelerle anlatır; “ **Önce taş üstünde taş**

birakmazlar, sonra adını barış koyarlar.” Bugüne kadar bilimsellik diye çağın en sosyal hareketi iddiası ile ileri sürülen sosyalizm ve komünizm kendisini tekzip edercesine, dün baş düşman olarak ilan ettiği kapitalizm ve liberalizme doğru baş döndürücü bir hızla kayarken, bu yıkımın yarın insan aklının mahsulü olan diğer alanlarda da tecelli edeceği iyi bilinmelidir.

Asırlardır İslâm toplumları ve özellikle Türk Milleti üzerinde tatbik edilen bu haksız tutumlar karşısında insaf sahibi insanımız çok zor ve meşakkatli bir mücadeleyle karşı karşıya bulunmaktadır. İslâm dininin Türklerde yücelttiği merhamet duygusu, kimi zaman öyle olumsuz gelişmelere zemin hazırlamıştır ki, düşmanlarımız bize karşı güçlerini kaybettikleri anda, bu duygumuzdan kaynaklanan zaafımızı kullanarak, yeniden güçlenmekle kalmayıp, her fırsatta bizim üzerimizde zulüm icra etmekten geri kalmamışlardır. Claude Ferrare'nin “ Türk'lerin manevi gücü” adlı eserinde aldığımız bir cümle ile necip milletimizin merhamet duygusunun bugünkü haline getirilişini daha iyi anlamak belki mümkün olacaktır; “ ***İşgal hükümeti, İstanbul sokaklarında başıboş gezen köpeklerin idam hükmünü infaz edecek bir tek Türk bulamadı da, bu işi Ermeni-Rum ve Levanten'lere yaptırdı.***”

Bu ifadeler Türk milletindeki merhametin hayvanlara karşı duygularımıza bile nasıl intikal ettiği konusunda, yine bizden olmayan birinin itirafı olarak değerlendirilebilir. Ama aynı soya mensup olan vandal batı insanı bizim eserlerimize yaptığı ve yaptırdığı müdahalelerle ecdadımızın barbarlığını bize dayatmadı mı?

İşte bunun sonucunda bugün bir kısım insanımız, Allah korkusu, Kur'an nuru ve Resûlullah yolunda olma imkânından mahrum bırakılıp, uzun süredir devam eden millî ve manevî kültür erozyonlarının darbeleriyle ruh ve beyin tahribatına uğradığı için şaşılacak bir hızla sanki kimlik değiştirmiş ve bırakın köpekleri vurmayı, gözünü bile kırpmadan beşikteki masum çocukları, kadın ve yaşlıları bile makineli tüfeklerle tarayacak kadar vahşi ve insanlık dışı cinayetleri işleyecek hale getirilmiştir. Asrın teknolojisinin özellikle yeni neslimiz üzerinde tesis ettiği bu zulüm çemberinin, öncelikle kendi içimizde ve ruhumuzda vücuda getirdiği yıkılışa karşı şiddetle direnerek Kur'an ve Sünnet inancıyla karşı çıkmalı, Hıristiyanlık âleminin Müslüman-Türk nesline barış, hürriyet ve özgürlük adına takdim ettiği kadın-mal-para ve şehvet gibi şeylere köle olmamasının yolları öğretilmelidir. Ayrıca gençliğin her türlü teknolojik uyuşturucularla robotlaştırılması engellenmeli ve yeniden düşünme fonksiyonu geliştirilerek, emeğin önemi anlatılmalıdır.

Şüphesiz bu büyük bir mücadele ve sabrı gerektiren meşakkatli bir iştir. Aklın aczi ve cesetlerin zarafeti ile yapılan nefsanî mücadelelere benzemeyen bu yolda en büyük ihtiyaç iman-ihlâs ve sabırdır. Hem öyle bir sabır ki dünyanın bütün nimetleri cesede takdim edilse, cesedi nefse tabi kılmayacak, küçücük ayaklarıyla hac yollarına düşen karıncaya, “ulaşmasam da yolunda ölürüm ya.” dedirtecek bir sabır. Hz. İbrahim'in yanması için Nemrut'un yaktığı ateşi söndürmek üzere bir damla su taşımaya çalışan karıncaya; sen o koca ateşi bir damla suyla mı söndüreceksin? Diyen pelikan'a; “söndüremesem de safım belli olur.” dedirten bir

samimiyet, dokuz nefsi de zincire vuran iffetli örnek kadın anamız Hz. Adeviyye' deki gibi bir iman, mukaddesleri uğruna mal ve canlarını feda etmekten hiç çekinmeyen ecdadımızdaki gibi bir fedakârlık...

Bizi ekonomiden kültüre, siyasetten sanata ve müziğe kadar Hıristiyanlık âleminin kötü bir taklitçisi yapan hasta zihniyetlerin, Türk-İslam âlemine karşı saldırısı yakın bir tarihte başlamamıştır. 500 yıllık bir aksiyon mahrumiyetiyle insanımızın gönlünde küllene küllene sönmeye yüz tutar bir haldeki iman koruyla, birlik şuurunu yeniden alevlendirecek bir nesle ve dinamik bir gençliğe bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır.

[1]El-Müncid adlı Arapça sözlükte de demircilik sanatında maharetli bir adamın ismi olarak bahsedilmektedir.

[2] Bkz. Kayı Boyu'nun işareti ve Tamgası

[3] Aynı hadis meşhur Caferi hadis kaynaklarından olan Mahmud Nasîrî'nin "Biharü'l-Envar" adlı eseri s. 40 ta 30 numara ve Muhammedî Reyşehrî'nin "Mizânü'l-Hikmet" adlı eseri s. 35 te 130 numarada da geçmektedir.

Kaynakça:

ACLÜNÎ, İsmâil b. Muhammed, (2009), *Keşfü'l-Hafa*, Ankara: Benli Kitabevi.
AFGANÎ, Cemaleddin-Abduh Muhammed, (1987), *Urvetü'l-Vüska*, İstanbul: Bir Yayınevi.

AKYÜZ, Yahya, (2012), *Türk Eğitim Tarihi*, Ankara: Pegem Akademi, 22. Baskı

APAK, Âdem, (2016), *İslâm'ın Örnek Şahsiyetleri Ashab-ı Kiram*, Ensar Neşriyat, Eylül, İstanbul.

ARSAL, Sadri Maksûdi, (1947), *Türk Tarihi ve Hukuk*, İstanbul: İsmail Akgün Matbaası.

BORATAN, Pertev Naili; *Korkut Ata*, İA, VI.

BEDİÜZZAMAN, Said Nursi (2008), "Bediüzzaman Cevap Veriyor", *Risale-i Nur Külliyyatı, Tarihçe-i Hayat, Eskişehir Hayatı*, Hayrat Neşriyat, Ankara: Medeniyet Matbaası.

BURSEVÎ, İsmail Hakkı; *Hadis-i Erbaîn Tercümesi, Şirket-i Tahkimiyeye*, Der-saadet 1313

CANAN, İbrahim, (1988), *Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi*, Ankara: Akçağ Yayınevi.

DAĞİSTANÎ, Ömer Ziyaeddin, (1341), *Zübdetü'l-Buhari Tercümesi*, Trabzon: İstikbal Matbaası,

ENDÜLÜSÎ, Abdülcélil bin Musa; *El-Mu'cemü'l-Müfehres Li-Elfâzi'l-Kur'âni'l-Kerîm, Dâru'l-Ma'rife*, İstanbul: Çamlıca Kitap,.

ERCAN, Hikmet Yavuz, (1972) "Osmanlı İmparatorluğu'nda Müslüman Olmayan Halkın Hukukî ve İctimaî durumu", *DTCF Tarih Araştırmaları Dergisi*. Cilt. 5, 47-63.

ERGİN, Muharrem, (1971), *Dede Korkut Kitabı*, İstanbul.

EBU Davud, (2008), *Sünen-i Ebu Davud Tercümesi*, Bursa: Erkam Yayınları.

FİRUZABADÎ, Ebu Tahir M. Bin Yakub (1305), *Okyanus Tercümesi, Kâmus*, Çeviren, A. Asım, İstanbul.

GÖKALP, Ziya, (1976), *Türkleşmek-İslâmlaşmak-Muasırlaşmak*, Hazırlayan, İbrahim Kutluk.

GÖKYAY, Orhan Şaik, *Dede Korkut*, DİA, IX.

GÜMÜŞHANEVÎ, A. Ziyaeddin (2012), *Râmuze'l-Ehadis*, İstanbul.

HÂKİM, (2013) *en-Nişabûrî; Müstedrek ale's-Sahihayn*, Çeviren: M. Beşir Er-yarsoy, İstanbul: Ocak Yayınları.

İMAM, Ahmed ibni Hanbel (2014), *Musned*, Çeviren: Hasan Yıldız/ Zekeriya Yıldız/ Dr. Hüseyin Yıldız, İstanbul: Ocak Yayınları.

BURSEVÎ, İsmail Hakkı, (1317), *Hadis-i Erbaîn Tercümesi*, Der-saadet.

İSMAİL b. Muhammed b. Abdulhadi; *Keşfü'l-Hafâ ve Müzîlü'l-İlbâs* (El-Mektebetü'l-Asriyye), İstanbul: Çamlıca Kitap.

HAMMER, Joseph V. , (1970) *Büyük Osmanlı Tarihi*, Çeviren Mehmet Ata. Ankara: MEB. Yayınevi.

SHACT, Joseph, (1986), *İslâm Hukukuna Giriş*, Çeviren Mehmet DAĞ- Şener Abdülkadir, Ankara: Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi.

KAPLAN, Mehmet, (1987), *Türk Milletinin Kültürel Değerleri*, Ankara. KARA, İsmail, (1986) *Türkiye'de İslâmcılık Düşüncesi I-II*, İstanbul: Risale Yay.

KİTAPÇI, Zekeriya (2014); *Saadet Asrında Türkler*, 5. Baskı, Konya.

EL-HÜSEYNÎ, Mansur Ali Nasıf; (1978), “*Tac*”, Mütercim, Bekir Sadak, İstanbul: Eser Kitabevi.

NABÎ, (Yusuf Nâbi Efendi), (1989), *Tuhfetü'l Haremeyn*, Sadeleştiren: Mahmut Karakaş (Tuhfetü'l Haremeyn: Hac Hatıraları), Şanlıurfa.

COLES, Paul ; (1974), *Avrupa'da Osmanlı Tesirleri*, Çeviren Vecdi Bürün, İstanbul: Ötüken Yayınevi.

SAİD, Halim Paşa (2009), *Buhranlarımız*, İstanbul: D&R.

Türkiye Gazetesi; *Osmanlı Tarihi Ansiklopedisi*, İstanbul.

YAZIR, Muhammed Hamdi (1936) *Hak Dini Kur'an Dili*, Diyanet İşleri Reisliği Neşriyat. 5, İstanbul: Matbaa-i Ebuzziya.

YILDIRIM, Celal, (1986) *Asrın Kur'an Tefsiri*, İzmir: Anadolu Yayıncılık.

Expanded Abstract:

We can rightfully state the following commentary just after that nationalism is in good agreement with Quran and humanitarian values;

'Public acceptance of human in social life goes around with his/her soul, body and appearance. Person cannot go out in public without well accepted wearing and execute activities in social circle with his/her body and dynamism. Thus person can study and communicate. Flesh is one of the most precious having in life. Flesh and clothes only makes sense in tandem but they both are worthless without a spirit and flesh without spirit is nothing but corpse. The corpse would rot in the ground and so be buried casted out without his/her clothes. However, spirit without a corpse is socially dysfunctional. Trinity of clothes, flesh and spirit may only survive together as a part of social circle. A naked person cannot go out in public, spirit without flesh is nonfunctional and flesh without spirit is idle. Glossators who claim that spirit is more important than flesh were responded as "And he to whom We grant long life We reverse in creation; so will they not understand?" in Koran (Ya-Sin: 36/68). Islamic scholar draw an analogy of flesh and spirit such in electricity and electromagnetic ware to explain this verse. They both are lost without other (Yıldırım: 10/5064).

I need to cite hereby my dear mentor Muhammed Feyzi Effendi who said "Allah covered many creations in a single seed. You bury the seed of peach in proper climate and season. That seed sprout with time and circumstances, branch out and become the tree. Allah, the creator of anything, covered that tree, branches, flowers and fruits in that tiny seed. You cannot see any of them but 'core' in that seed is the spirit and shell that protects it is the flesh in a similar way that our nationality protects our spirit. Thereby we don't be wasted, rot in the ground, froze to death or sun-drenched. Earth is the seed for homeland. Liveliness is meaningless without homeland. No tree will grow even if we take that core out the shell surrounding the seed. The core would be wasted eventually."

As is the case with peach seed sample, flesh-spirit and homeland are like the core, shell of the seed and earth. Faith-belief and our values would be wasted in time without nation and nationality. We have been through such case before and ever after.

Likewise, person must know his/her bloodline and protect lineage with regard to Islamic social values. Rejection of lineage and classification himself with others is insufferable. Such person must know that if he/she reject his lineage and accept else as his/her ancestor on purpose would miss out the chance of peaceful life.

Koran; "...Allah has not made your adopted sons your [true] sons. That is [merely] your saying by your mouths..." (Al-Ahzab: 33/4) peg down what brother and son means. These expressions lay emphasize on the protection of lineage "Sons of your sisters are one of you in your tribe" (Canan: XV/123) and "All humanity, angels and Allah send curses on whom accept a tribe as parent without consent of his/her

reliever. Allah does not accept neither fardh nor supererogatory prayer from him” (Canan: XV/129).

We can cite an example from Rasulullah who emphasizes purity of his lineage; “We, Beni Nadir Ibn-Kinanedez (21st grandfather of Rasulullah), don’t accuse our mother with immodesty and do not deny our fathers” (Canan: XVII/324). Many fiqh decree confirm these claims consisting in the lineage and recommend accuse someone of adultery (80 stick strikes) penalty for those who refuse or alter his/her lineage (Canan: XVII/326). Since precondition of this triad is essential, we clearly rely heavily on the relationship between Homeland-Nation and Islam. ‘Homeland = clothes, Nation = flesh, Islam = spirit’. We can explain this phenomenon with homeland is our clothes in humanity, Turkishness is our flesh in those clothes and Islam is the jewel regenerates that flesh. Conflicting arguments are available if the phrase “patriotism is inseparable part of faith” is hadith or not. This term applicable for hadith according to Aclûnî (Aclûnî, I/143). History clearly expose a fact that nations without homeland has to be treated as illicit even today. For all that sincerity and self-sacrifice, members of World State of Turks suffered from this disloyalty of the gentiles, disregarding Armenians called as “Teb’ayı-I Sadıka”. Professor Yavuz Ercan’s explained jizya in the following statement as; ‘always appeared in the same way however it incomparably provided advantages in favor of dhimmis without any social pressure’ (Ercan: 68,121). People who pay tax of Jizya in Ottoman avoided from impaired investments and risks, performed any kind of arts, drink and tobacco trading and also banking facilities from which all Muslim citizens were banned but consume in abundance, and thus captured financial sector of the community”. Beyond these, apart from a few exceptions, people in conquest never adopted Islam as a whole.